

# Básník Lubomír Brožek

Scénář k rozhlasové reportáži



Zpracovali: Ivo Krastin, Kateřina Kašická, Samuela Kandilarova  
ze ZŠ Slovenská 27, Praha 2  
pod vedením paní učitelky Jany Myslínové

**Čas tká po vlásku**

**pavoučí past. Den mívá**

**jako let bělásků...**

**Benátské lustry**

**kvetoucích magnólií**

**rozsvěcují noc.**

„Poezie není můj koníček, poezie je moje poslání.“

**To jsou slova básníka Lubomíra Brožka, jemuž patřily i úvodní verše.**

**Pan Brožek se narodil v roce 1949 a prožil krásné dětství, které ho v budoucnu velmi ovlivnilo.**

„Protože jsem vyrostl v rodině, kde bylo doma umění, tedy především muzika, ale co se týče slovesného umění, ono v sobě má tu obraznost a muzikálnost zakódovanou. Protože, jak říkal Baudelaire, barvy, vůně a tóny jedno jsou. Takže ve mně se ta touha vyjadřovat se obrazem rodila vlastně už v raném věku.“

**Budoucí básník rád a hodně četl. Přesto jeho cesta do literárního světa nebyla přímá.**

**Vyučil se totiž radiomechanikem.**

„Nebyla ještě televize, víte. A pak se objevily první televize, což byla v podstatě rádia, ve kterých byla zamontovaná maličká obrazovka.

U nás na patře bydlel pan Maštovský. To byl inženýr elektrotechnik. A ten si doma pájkou a z různých součástek nakoupených v elektro obchodech sám sestavil televizor. My jsme seděli v bytě u Maštovských, vlastně všichni obyvatelé toho patra toho domu, a tam jsme se dívali do té malé obrazovky. Tento výkřik techniky nás všechny okouzloval.“

**Na začátku 80.let pan Brožek opustil svou původní profesi a začal se věnovat novinářské práci a**

**vydávat své první básnické sbírky. Co k tomu říká, jsme vnímali jako důležité i pro nás.**

„Já si třeba vážím lidí, kteří si dobře zvolí svoje povolání, věnují se mu po celý život a pracují na sobě. Ale zrovna tak je důležité v určité fázi života pochopit svoje poslání, a pokud jsem ho do té doby nenaplňoval, tak sebrat sílu a posunout se jinam.“

**Dosud poslední sbírka pana Brožka nese název „Paměť ohně“.**

**O významu literatury pro uchování paměti hovoří básník takto.**

„Většina mých básní má v sobě poměrně silnou epickou linku, takže tam jsou básně, které jsou třeba o mojí babičce, jak mele kávu, o přátelích, které jsem měl, o událostech, které mě potkaly. Myslím, že to je jedno z důležitých posláních literatury udržovat paměťové kódy.

Představte si, že všechno, co jsem prožil, je s určitou pochybností uloženo v téhle hlavě, a až, jak se metaforicky říká, až mě Bůh zhasne, tak tam nastane tma a nikdo už neuvidí, jak moje babička mele kávu, nikdo.“

